

ΙΣ) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 541

Ἔτος ΚΓ'.

1 Μαΐου 1968 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φδλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χριστὸς Ἀνέστη.

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός». Ὁ ἐκ Τάφου ἀνατείλας νοητὸς ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Σωτὴρ, διέλυσε διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του τὰ σκότη τῆς ἁμαρτίας, κατήργησεν τὰς μηχανὰς τοῦ μισοκάλου, ἐπάτησε τὸν Θάνατον καὶ ἐχάρισεν εἰς ἡμᾶς ζωὴν αἰώνιον.

Ἀς δοξολογήσωμεν τὸ πανάγιόν Του ὄνομα, ἡμεῖς οἱ ἀξιωθέντες ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις, νὰ μαχώμεθα ἐπὶ τῶν τετιμμένων ἐπάλλεων τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ κρατῶμεν τὰς παραδόσεις Αὐτῆς, βαδίζοντες ἐπὶ τὰ ἴχνη, τὰ ὅποια ἐχάραξαν οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι πατέρες ἡμῶν.

Χριστὸς Ἀνέστη! ἀδελφοί. Τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τὸ Φῶς «Τὸ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον» ἅς φωτίσῃ τὸν νοῦν καὶ τὰς καρδίας τῶν ταγῶν τῆς γῆς, Ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν τοιούτων, ὅπως ἐνώσουν τὰ διεστῶντα καὶ φέρουν τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀγά-

πην εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ δοξάζεται τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ Θεοῦ «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ».

Ἐφθασεν ὁ καιρὸς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, τῆς ἐπιστροφῆς ὅλων τῶν αἵρετικῶν, δι' εἰλικρινοῦς μετανοίας, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἁγίας μητρὸς Ὁρθοδοξίας. Ὁ ἄνωθεν ὕφαντὸς χιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, κατατεμαχισμένος ἐξ αἰτίας τῶν πολλαπλῶν σχισμάτων, καιρὸς νὰ συρραφῇ. Ἐπιστροφή ὅλων τῶν πεπλανημένων καὶ εὐρισκομένων εἰς τὸ σκότος τῶν αἱρέσεων, πρὸς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, τῆς Ὁρθοδοξίας.

Αἰτία ὅλων τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν σχισμάτων, ἡ ἁμαρτία «Ὁ φαῦλος βίος τίκει πονηρὰ δόγματα».

Πολλοὶ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι, ἐμακρύνθησαν τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τῶν πράξεών των ἐπανῆλθον εἰς τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τῆς εἰδωλολατρείας. Ἐφθασαν νὰ ἰδρῦσουν ἐκκλησίας ἀφιερωμένας τῷ Σατανᾷ. Ἀπόδειξις, ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τοὺς προφητευμένους ἐσχάτους καιροὺς, εἰς ἡμέρας τοῦ Ἀν-

Ἐν Πόρῳ τῇ 9)2)1968

Π Ρ Ο Σ

Τὸν Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ.κ. ΘΕΟΦ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ἐξοχώτατε,

Οἱ ὑποφαινόμενοι Ἕλληνες Πολῖται, εὐσυνείδητοι Χριστιανοὶ Οἰκογενειάρχαι καὶ ἀγωνισταὶ τῆς Πατρί-

τιχρίστου. «Ἄρα ἐλθὼν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;» Ἡ ἀδιαφορία τῶν ποιμένων διὰ τὰ πρόβατα, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται μόνον διὰ τὸ σαρκίον των, εἶναι σκανδαλώδης. Ὁ Κύριος ἐλέγχει καὶ ταλανίζει τοὺς τοιούτους ἐκπροσώπους του. «Οὐαὶ ὑμεῖς Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι ὄχι μόνον σεῖς δὲν εἰσέρχεσθε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἀλλὰ ἐμποδίζετε διὰ τοῦ κακοῦ σας παραδείγματος καὶ τοὺς ἄλλους νὰ εἰσέλθουν. Καὶ ἐκπληροῦται ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐου, ὅτι «Ποιμένες πολλοὶ διέφθιραν τὸν ἀμπελῶνα μου».

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, εὐρισκόμενοι μακρὰν τῆς φιλάτης πατρίδος, εἰς τὴν φιλόξενον χώραν τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου λαοὶ—φυλαὶ καὶ γλῶσσαι, ἀποτελοῦν τὸ πιὸ παράξενον μωσαϊκόν, ἰδεῶν καὶ δογμάτων δοξολογοῦμεν τὸ Πανάγιον καὶ Εὐλογητὸν ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπέστειλεν ἡμᾶς «εἰς μαρτύριον ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι».

Κρατοῦμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν πίστεως, προσφέροντες τὰς ταπεινάς ἡμῶν ὑπηρεσίας εἰς τοὺς ἀδελφούς γνησίους Ὁρθοδόξους τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Καναδά.

Ἐξαπολύοντες σήμερον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς χαρμοσύνου ἑορτῆς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, τὴν ταπεινὴν ταύτην ἐγκύκλιον χαίρετίζομεν πάντας τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς Ὁρθοδόξους Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ Λαϊκοὺς μετὰ τὴν γλυκεῖαν πρόσρησιν «Χριστὸς Ἀνέστη».

† Ὁ Ἀστορίας Πέτρος
Ἐξάρχος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ

δος, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν μετὰ σεβασμοῦ καὶ συνέσεως νὰ ἀναφέρωμεν πρὸς Ὑμᾶς, ὡς ἀριμόδιον, τὸ ἐξῆς ζήτημα καὶ συνάμα νὰ παρακαλέσωμεν εὐσεβῶς Ὑμᾶς, ὅπως λάβητε ὑπὸ σοβαρὰν ἀποφιν τοῦτο καὶ διευθετήσητε αὐτὸ κατὰ τὸ πρέπον, ἥτοι συμφώνως πρὸς τὸ Ἑλληνοχριστιανικὸν πνεῦμα, ὅπερ ἐπρογραμματίσεν ἡ Ἑθνικὴ Ἐπαναστατικὴ Κυβέρνησις.

Παρατηρεῖται, ὅτι εἰς τοὺς Μαθητὰς καὶ Μαθητρίδας τῆς κατωτέρας καὶ Μέσης Ἐκπαίδεως ἔχει δι-ορισθῇ, ἀπὸ χρόνου ἰσως διαλαλῶντος τῆς ὑγιούς τοῦ ἔθνους πνευματικῆς ἐπαγρυπνήσεως, νὰ φέρωσιν ἐμβλήματα, δηλαδὴ κονιάρδας με ἀπεικόνισιν τῆς γλαυκῆς (κουκουβάγιας). Τὸ σῆμα τοῦτο τῆς γλαυκῆς, ὡς γνωστόν, ἀνέκυψε καὶ ἐπεκράτει εἰς τὸν πρὸ Χριστοῦ εἰδωλολατρικὸν κόσμον καὶ ἐθεωρεῖτο, κατὰ τὴν πεπλανημένην αὐτοῦ ἀντίληψιν ὡς σύμβολον σοφίας, γνώσεως καὶ Ἐπιστήμης.

Εἰς τὴν πραγματικότητά ὅμως τὸ σῆμα τῆς γλαυκῆς εἶναι ὑπεναντία ἐμπνευσις δαιμονικῇ καὶ σύμβολον τῆς ψευδοῦς σοφίας, τῆς ματαίας γνώσεως καὶ τῆς ἀπατηλῆς Ἐπιστήμης. Ὁ Θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἡ ἀληθὴς καὶ ἐνωπύστατος καὶ μοναδικὴ σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπ' οὗτο ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς ὡς αἰώνιος βασιλεὺς σαρκωθεὶς, κατήγγησεν ἀπαξ διὰ παντὸς τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ πᾶν τῆς πλάνης σύμβολον, οἷον εἶναι καὶ τὸ σύμβολον τῆς γλαυκῆς.

Κατὰ τὸν Προφήτην Ἰερεμίαν, ὁ Χριστὸς, ὁ ἀληθὴς Θεὸς καὶ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, εὗρε πᾶσαν τὴν ὁδὸν τῆς Ἐπιστήμης. Ἡ δὲ Ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὡς καὶ τὸ Ὁρθόδοξον ἡμῶν ἔθνος, συνεπῶς κατήγγησεν τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ τὰ σύμβολα αὐτῆς καὶ ἀντικατέστησεν αὐτὰ μετὰ τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς, τοῦτέστι μετὰ τὸν ζωοποιὸν Σταυρόν, ὅστις ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Σημαίᾳ, μετὰ τὸν Βυζαντινὸν Δικέφαλον ἀετὸν κλπ. ἅτινα καὶ ἀρμυρίζουσι τοῖς Ἑλλήσι Χριστιανοῖς.

Ἡ ἐπανειφάνισις τοῦ Συμβόλου τῆς γλαυκῆς εἶναι νοσηρὸν σύμπτωμα τῆς νεωτερικῆς καὶ προσφάτου ἐν τῇ Δύσει ψευδωνύμου Ἀναγεννήσεως, ἥτις εἶναι μᾶλλον θησιγενὴς ἀναβίωσις τοῦ σατανικοῦ πνεύματος, ὡς δείγματα καὶ οἰκτρά κατὰλοιπα τῆς σοδοῦνης εἰσέτι ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Παιδείᾳ ἐπικινδύνου καὶ ὀλετος τῆς εἰδωλομανίας, ὅπερ ὡς κακόνωμα διεκλαδέθη καὶ εἰς τὴν Νέαν Ἑλληνικὴν Πατρίδα μας, ἡκαν-θφορήσαν εἰς τὰ Σχολεῖα τὰ σήματα ταῦτα τῆς γλαυ-θρίου ὀλιστικῆς σκοπᾶς.

Διὰ ταῦτα παρακαλοῦμεν Ὑμᾶς, Ἐξοχώτατε κ. Ὑπουργέ, ὅπως εὐαρεστηθῆτε καὶ ἀπαλλάξῃτε τὴν Ἑλληνικὴν Παιδείαν καὶ τοὺς μαθητὰς, τὰ τέκνα τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, συντόμως ἀπὸ τὰ εἰδωλο-λατρικὰ σύμβολα τῆς γλαυκῆς καὶ ἀπὸ πᾶσαν ὑπεμ-φαινομένην πλάνην, πρὸς δόξαν καὶ Παγκόσμιον ἀκτι-νοβολίαν τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ.

Διατελοῦμεν μετὰ πατριωτικὴν συμπαραστάσιν
+ ΑΡΧΙΜ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ
(ἔπονται ὑπογραφαὶ 15 κατοίκων τοῦ Πόρου).

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

(Ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Κήρυκος Ἀμερικής 21.3.68)

Κον Κ. Κράαν.—Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀστορίας Πέτρος περὶ τοῦ ὁποίου γράφετε ἔχειροτονήθη παρὰ τῶν Μητροπολιτῶν Λεοντίου καὶ Σεραφεὶμ τῆς ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησίας τῶν Λευκορώσων, τὸ 1962. Εἶναι μέλος τῆς Συνόδου τῶν Παλαισημερολογιτῶν Ἑλλάδος.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. — Ἡ τελετὴ τῶν Προηγιασμένων. — Βαπτίσεις

Λαμπρῶς ἐτελέσθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἡ ἑορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, μετ' ἀρχιερατικῆς λειτουργίας. Ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης, ἦτο κατάμεστος ἀπὸ τοὺς πιστοὺς. Ὁ Θεοφιλέστατος ἐξεφώνησε ἐπικαιρον κήρυγμα, καυτηριάσας τοὺς περιφρονητὰς τῶν ἱερῶν εἰκόνων καὶ συνέστησε εἰς τοὺς Χριστιανοὺς νὰ στολίσουν τὸ εἰκονοστάσιον τοῦ σπιτιοῦ των μὲ τὰς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας. Εἰς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, προπορευομένων τῶν ἐξαπτερύγων καὶ δέκα ἱεροπαίδων, ποὺ κρατοῦσαν ἁγίας εἰκόνας, ἐγένετο λιτανεὶα ἐντὸς τοῦ Ναοῦ. Ἡ ὅλη τελετὴ ἦτο πολὺ συγκινητικὴ. Ἀξιοσημείωτον εἶναι, ὅτι οἱ πιστοὶ μετὰ μεγάλης εὐλαθείας παρηκολούθησαν τὴν ἑορτὴν καὶ ἐκοινώνησαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

— Εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης, κάθε Τετάρτην τελεῖ τὴν προηγιασμένην θείαν λειτουργίαν ὁ Θεοφιλέστατος Πέτρος, ἐκάστην Παρασκευὴν δέ, ὁ ἱερομόναχος Νικόδημος, τελεῖ ὄρθρον καὶ τὸ ἀπόγευμα Μέγα Ἀπόδειπνον.

— Ἐσχάτως ἐτελέσθησαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης, αἱ κάτωθι βαπτίσεις!

— Τὸ τέκνον τῶν Πέτρου καὶ Ἀσπασίας Τσάκωνα, ἀπὸ τὸ Νιὸ Χέϊβεν, μὲ ἀνάδοχον τὴν κ. Ἑλένην Περικλῆ Βούλτσου, ἦτις ὠνόμασε τὸ νεοφώτιστον Βασιλικήν.

— Τὸ ἀγοράκι τῶν ὁμογενῶν Νικολάου καὶ Μαρίας, ποὺ ὁ ἀνάδοχος κ. Παναγιώτης Χίος τοῦ χάρισε τὸ διπλοῦν ὄνομα Χρῆστος - Χαράλαμπος.

— Ἡ δεσποινὶς Μαρία Λιῶδα, ἐνεδέχθη ἐκ τῆς ἱερᾶς κολυμβήθρας τὸ ἀγοράκι τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Δεσποίνης Μπενέτου καὶ τὸ ὠνόμασε Βασίλειον.

— Τὸ νεοφώτιστον Μιχαὴλ τοῦ Βασιλείου καὶ τῆς Παναγιώτας Νεοφυτίδη, μὲ γονὸν τὸν κ. Ἀνδρέαν Φιλίππου.

Τέλος, τὰ 2 ἀδελφία Ἰωάννην καὶ Εὐαγγελίαν, τῶν ὁμογενῶν Ἐμμανουὴλ καὶ Μύριαμ Τσιγγέλη, ἐβάπτισαν οἱ Ἀναστάσιος Τσιγγέλης καὶ Μαρία Μέλλου.

Εἰς γονεῖς καὶ ἀναδόχους εὐχόμεθα νὰ τοὺς ζήσουν τὰ νεοφώτιστα.

— Ἐτελέσθη τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ Ἀγτινίου Παρλάμη, τὸ ὁποῖον ἐτίμησαν συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ ἀειμνήστου. Τὰς ἱεροπραξίας ἐτέλεσεν ὁ σεμνὸς ἱερομόναχος π. Νικόδημος.

ΠΑΡΟΙΚΟΣ

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Ἐν Δράμᾳ τῇ 13)2)1968

Πρωθυερέως Ἱεροῦ Ναοῦ «Τριῶν Ἱεραρχῶν» ΔΡΑΜΑΣ

Π ρ ο ς

Τὸν Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ

Ἀ θ ῆ ν α ς

Κ α τ ᾶ

Τοῦ Ε. Ο. Τ.

Ἡ ἐφημερὶς «Βραδυνὴ» Ἀθηνῶν τῆς 29ης Ἰανουαρίου ἐ.ε. ἐδημοσίευσεν ὅτι ὁ Ε.Ο.Τ. ἐπιχορήγησε δραχμὰς ἑπτακοσίας χιλιάδας τοῦ καρναβάλου Πλάκας Ἀθηνῶν καὶ Πατρῶν. Διαμαρτύρομαι διὰ τὴν διασπάθην τῶν χρημάτων τούτων εἰς αὐτόχρημα ἀντιχριστιανικά ἔργα καὶ ἑορτὰς ὅποια εἶναι τὰ καρναβάλια. Ἡ τέλεσις τοιούτων ἀντιχριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Κράτους, μαιώνει τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν Ἑλλήνων Πολιτῶν φορολογουμένων καὶ στρατευομένων πρὸς τὸ Κράτος, καὶ δὴ εἰς καιρὸν ὅπου ἡ σημερινὴ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις διὰ λόγων καὶ ἔργων προσπαθεῖ νὰ ἐξυψώσῃ τὸ θρησκευτικὸν καὶ Ἐθνικὸν φρόνημα τοῦ λαοῦ.

Φαίνεται, ὅτι διέλαθε τῆς προσοχῆς ὑπευθύνου Ὑπουργοῦ ἢ πράξις αὕτη τοῦ Ε.Ο.Τ. τοῦ νὰ ἐνισχύσῃ οἰκονομικῶς τὰ καρναβάλια τὰ ὅποια εἶναι ἐξωφθαλμῶς εἰδωλολατρικά καὶ ὁ Χριστιανισμὸς τὰ καταδικάζει ἀπροκαλύπτως, καὶ δὲν εἶναι γοητὸν τὸ Ὁρθόδοξον Ἑλλῆν. Κράτος νὰ δουλεύῃ εἰς δύο Θεοὺς, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καταργεῖται ἡ προμετωπίς τοῦ Ἑλληνικοῦ Σύν)τος: Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος Διαμαρτύρομαι καὶ αὖθις διὰ τὴν παρανομίαν ταύτην τοῦ Ε.Ο.Τ. καὶ αἰτῶ ἐπιστροφὴν χρημάτων εἰς τὸ Δημόσιον ταμεῖον ὑπὸ τῶν ὑπευθύνων.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

+ Πρωθυερέως Μιχαὴλ Ν. Σαβδόπουλος
Γαλινοῦ 90

Ἡμεροδεῖκται

Οἱ ἐφετεῖνοι ἡμεροδεῖκται δὲν ἐξηγτηλήθησαν ὅλοι. Ὑπάρχουν εἰς τὰ Γραφεῖα μας καὶ τοῖχου καὶ τσέπης τοιοῦτοι καὶ οἱ βουλόμενοι νὰ ἀγοράσουν, ἄς ἀποταγθῶν εἰς τὴν Διαχείρισιν. Ἡ μὴ διάθεσις τούτων ἐπιβαρύνει τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

Τὸ περιοδικὸν μας «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν τῶν ἀναγνωστῶν του εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα περιοδικὰ τοῦ τόπου μας. Διὰ νὰ συνεχισθῇ ὁμως χρειάζεται τὴν ἡθικὴν καὶ ὀλικὴν ἐνίσχυσιν τῶν πάντων. Οἱ εὐλαβεῖς συνδρομηταὶ ἄς σπεύσουν νὰ ἀποστείλουν τὴν συνδρομὴν των. Ὅλοι δὲ ἄς φροντίσωμεν διὰ τὴν διάδοσιν του ἐγγράφοντες καὶ ἕνα νέον συνδρομητὴν εἴτε ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ εἴτε ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΦΕΙΟΥ

Μέσω Διαχειριστοῦ

Μιχαήλ Ὁρφανός (Κάρυστος)	250
Μαρία Παναγιωτοπούλου	300
Μιχαήλ Καθούσης	500
Δημήτριος Γεωργιάς	50
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Ἀχιλλεῖου	178
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίων Τριῶν Παρθένων	220
Ἱσμήνη Νικολαΐδου Η.Π.Α.	330
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίων Θεοδώρων	300
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίων Πατέρων (Παιανίας)	562
Θεόδωρος Θεοδοσιάδης	200
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίας Φιλοθέης	430
Ἰωάννης Φούντας	500
Α - Φ - Ε	100
Χρῆστος καὶ Ἀναστασία	200
Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ	605
Κων/νος Κακαβᾶς	100
Κων/νος Ρογοκένης	100
Δημήτριος Κόφαλης	70
Ἀγγελικὴ Φουτρῆ	150
Στ. Κων. Γεωρ. Περματιζόγλου	200
Παρασκευὴ Παναγιωτοπούλου	500
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Ἀχιλλεῖου	70
» » » »	476
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Τριῶν Παρθένων	177
Ἀνώνυμος	100
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Σπυριδωνος	1.500
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν (Δράμας)	150
Ἱερεὺς Μιχαήλ Σαβδόπουλος (Δράμας)	100
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Θεοδώρων Ν. Σμύρνης	250
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Παρασκευῆς (Μον) κι	623
Ἀνώνυμος Μαρκόπουλον	100

Σύνολον : 9.501

Μέσω Ἑλίας Βούγια (Προέδρου Λαμίας)

Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Σπυριδωνος	138
Καρέλης Παναγιώτης	50
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Σπυριδωνος	91
» » » »	80
» » » »	117
Σύνολον :	476

ΣΗΜ. Αἱ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον δημοσιευθεῖσαι εἰσφοραὶ ἐγένοντο μέσῳ τῆς Μοναχῆς Γρηγορίας Καραδημητρίου (Τσακός).

ΠΕΝΘΗ

Τὴν 27-3-68 ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον πλήρης ἡμερῶν ὁ παλαίμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνιστὴς Σπυρίδων Καλιανιώτης.

Ὁ ἀειμνηστὸς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐχρημάτισεν ἐπὶ τροπὸς τῆς Ἑκκλησίας τοῦ παραρτήματος Μαρκιπούλου — Ἀττικῆς.

Ἡ Διεύθυνσις ἀπευθύνουσα τὰ θερμὰ συλλυπητήριά της πρὸς τοὺς ἀπογόνους καὶ συγγενεῖς αὐτοῦ, εὐχεται, ὅπως ὁ Κύριος κατατάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται.

ΛΟΡΕΑ

Ἡ Μοναχὴ Φωτεινὴ ἡ Φώτω Τσίγκου ἐδώρησε διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα τὴν ιδιόκτητον αὐτῆς Ἑκκλησίαν «Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης» κειμένην εἰς Ἀμφιθέαν, ὁδ. Πρωτέως 88, ἥτις λειτουργεῖ τακτικά.

Λεωφορεῖται Ἀμφιθέας.

Ἀπὸ Ἀθήνας στάσις 6. Ἀπὸ Πειραιᾶ στάσις 2.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

Υπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου ἐχειροτονήθη ὁ Ἱεροδ. Κύριλλος Ἀναγνώστου εἰς Ἱερομόναχον τὴν 10 Μαρτίου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς καὶ ἀπεστάλη εἰς Τήνον.

**

Υπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνης κ.κ. Γερωντίου ἐχειροτονήθη διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 18 Μαρτίου ἐ.ε. ὁ Μοναχὸς Νικόλαος Λιαπίδης ἐκ Δράμας, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Νικολάου Μενιδίου καὶ τὴν 24 Μαρτίου εἰς Ἱερομόναχον εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίου Μ. Πέδκο Μεγάρων καὶ ἀπεστάλη εἰς Κόρινθον.

Πανηγύρεις

— Τὴν 1 Μαΐου ἡμέραν Τρίτην, ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Νεομ. Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου καὶ τοῦ Ἀγ. Παναρέτου, πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας, ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Σεβ. Δαυλείας κ.κ. Ἀκακίου.

**

Τὴν 9 Μαΐου, ἡμέραν Τετάρτην, ἑορτὴν τοῦ Ὁσίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουιγγῇ πανηγυρίζουν : 1) Ἡ Ὁ μ ὶ ν ὶ μ ο ς Ἱ. Μ ο ν ῆ τ ο ῦ Ἱ. Εὐσεβίου παρὰ τὰς Θεριοπόλεως - Λαμίας δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας καὶ 2) Ἡ Ὁ μ ὶ ν ὶ μ ο ς Ἱ. Γ α β ρ ι ῆ λ Ἀ ἱ δ ὶ ο ν ῆ εἰς Μακρονικόλαν Δεσφίνης - Ἀμφίσσης, διὰ Λειτουργίας. Συγκοινωνία ἀπὸ Λεβάδειαν μὲ λεωφορεῖον, ἀπὸ Ἀντίκυραν μὲ αὐτοκίνητον.

**

Τὴν 15 Μαΐου ἡμέραν Τρίτην, ἑορτὴν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀχιλλεῖου, Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας ὁ ὁ μ ὶ ν ὶ μ ο ς Ἱερὸς Ναὸς Γούδας.

**

Τὴν 17 Μαΐου ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῆς Ἀγαλῆφως πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ὁ ὁ μ ὶ ν ὶ μ ο ς Ἱερὸς Ναὸς Σπάτων — Ἀττικῆς.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

«Ἡ ἀξία τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος τοῦ Μοναχοῦ δὲν ἔγκειται εἰς τὴν ἀναμαρτησίαν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀγωνιστικὴν καὶ τὴν ἐπιμονὴν».

Ὁ Μοναχὸς ἢ ὁ κατὰ Χριστὸν ζῶν ἄνθρωπος ἀγωνίζεται κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ ὁ ἀγὼν οὗτος εἶναι διγνηκὴς καὶ σκληρὸς, διότι «οὐκ ἔστι πρὸς αἵμα καὶ σαρκά, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, τὰς ἐξουσίας, τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου».

Εἶναι ἀδύνατον εἰς πάλην, μάχην, ἢ πόλεμον νὰ μὴ πληρωθῇ κανεὶς καὶ νὰ ἐξέρχεται πάντοτε ἄτρωτος ἐκ τῶν «βελῶν τοῦ πονηροῦ τῶν πεπυρωμένων».

Ἡ πτώσις δὲν σημαίνει ἦταν, ἀλλ' ἡ χρόνιος ἐμμονὴ ἐν τῇ πτώσει σημαίνει ἦταν καὶ μάλιστα συντριπτικήν.

Οἱ πνευματοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας συνιστοῦν «πίπτ' ἔγειρε». Μετὰ τὴν πώσιν πρέπει νὰ ἐπακολουθῇ ταχεῖα ἀνόρθωσις καὶ ἔγερσις ἀπὸ τοῦ «ἐκάστοτε πτώματος».

«Τὸ ἀμαρτάνειν ἐστὶ ἀνθρώπινον», ἀλλὰ τὸ νὰ ἐμμένῃ κανεὶς εἰς τὴν ἀμαρτίαν εἶναι διαβολικόν. Ἡ πνευματικὴ ἀξία τοῦ Μοναχοῦ δὲν ἔγκειται εἰς τὴν ἀναμαρτησίαν, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀγωνιστικότητα καὶ τὴν ἐπιμονήν. «Οὐκ ὀλίγος ἀγὼν, τὸν ἔσω ἄνθρωπον ποιῇσαι Μοναχὸν» τονίζει ὁ Θεοφόρος Μάξιμος.

Μέγας λοιπὸν καὶ σκληρὸς εἶναι ὁ ἀγὼν, τὸν ὁποῖον ὀφείλει νὰ διεξάγῃ ὁ Μοναχὸς πρὸς κατανίκην πάσης ἀμαρτίας καὶ τελείαν ἀποβολὴν τῶν παθῶν καὶ τῶν κακῶν θελημάτων. Εἰς τὸν ἀγῶνα δὲ τοῦτον πρέπει νὰ ἔχῃ ἐπιμονήν καὶ καρτερικότητα λογίζομενος, ὅτι «Θεὸς συγκαμνεῖ τῷ κάμνοντι», κατὰ Πλούταρχον. Ἡ νίκη τοῦ Μοναχοῦ ἢ τοῦ ἀγωνιστοῦ χριστιανοῦ δὲν ἔγκειται εἰς τὴν ἀναμαρτησίαν ἀλλ' εἰς τὸ συνεχὲς ἀγωνιστικὸν φρόνημα καὶ τὴν ἀγωνιστικὴν προσπάθειαν πρὸς τελείωσιν.

Εἰς τὴν ὁδὸν τῆς πνευματικῆς τελειώσεως καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν παθῶν ὑπάρχουν πολλοὶ ἐναντιώσεις, δυσκολίαι, ἐκπεσμοί, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια λέγει ὁ Ἀββᾶς Ἰσαάκ, ὁ μέγας οὗτος Πατήρ, ὁ ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀγαπήσας καὶ ἀσπασθεὶς τὸν ἡσυχαστικὸν βίον.

Ἡ λέξις «ἐκπεσμοί» δηλοῖ σαφῶς, ὅτι αἱ πτώσεις εἶναι ἀναπόφευκτοι καὶ εἰς τοὺς τελείους, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται σθεναρῶς πρὸς ἀποφυγὴν, εἰ δυνατόν, καὶ τῆς παραμικροτέρας ἀμαρτίας, ἔχοντες κατὰ νοῦν τὸ τοῦ Μ. Βασιλείου ἀξιωματικόν ἐκεῖνο : «τὸ μικρόν οὐκ ἔστιν μικρόν, ὅταν ἐκφέρῃ μέγα».

Ὅσον περισσότερον ἀγωνίζεται τις κατὰ τῆς ἀ-

μαρτίας, τόσον περισσότερον πολεμεῖται ὑπὸ τοῦ μισοκάλου διαβόλου.

Πολεμούμενος, ὅθεν, ἐνίοτε ἰσχυρῶς καὶ ἀκαταπύστως ὑπ' αὐτοῦ πίπτει καὶ εἰς συγγνωστὰ καὶ εἰς βαρύτερα τούτων ἀμαρτήματα. Εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας, καθ' ὅς ἡ «ἐπιείκεια τοῦ ἀμαρτίνου» ἐμπλέκει τὸν Μοναχὸν εἰς τὰ δίκτυα τῆς καὶ αἰχμαλωτίζει αὐτόν, ἀπαιτεῖται θάρρος, αἰσιοδοξία καὶ δύναμις πνευματικὴ, διότι πολλοὺς ἢ δειλίαν, ἢ μικροφυχία καὶ ἢ ἀπόγνωσιν ἀπώλεσαν.

Ὁ ἀπ. Παῦλος ἐν προκειμένῳ λέγει : «οὐ γὰρ ἐδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως, θάρρους καὶ σωφρονισμοῦ ὁ δὲ ἱερὸς Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης εἰς ὅλα τὰ συγγράμματά του, ἀλλ' ἰδιαίτερος εἰς τὸν «Ἀόρατον πόλεμον» καὶ τὰ «Πνευματικὰ Γυμνάσματα» καταδικάζει τὴν μικροφυχίαν καὶ δειλίαν, τὰς ὁποίας θεωρεῖ ὡς μέγα ἐμπόδιον εἰς τὴν πνευματικὴν προκοπὴν καὶ ἀνόρθωσιν μετὰ ἐνδεχομένης πτώσεως.

Ὁ Θεὸς στεφανώνει πάντοτε τοὺς ἀγωνιζομένους καὶ ἐπιμένοντας εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ὄχι τοὺς ἀναμαρτήτους, ἄλλως τε : «οὐδεὶς ἀναμάρτητος, κἂν μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς».

Ἀς ἀγωνίζονται, ὅθεν, ὁ Μοναχὸς καὶ ὁ ἀγωνιζόμενος χριστιανός, ὡς ἀγωνίζονται χωρὶς νὰ ἀποκάμουν πνευματικῶς καὶ νὰ δειλοῦν, ἔχοντας ἐν νῷ τοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ : «θαρσεῖτε ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» καὶ πιστεύοντες ἀκραδάντως, ὅτι ἡ νίκη θὰ εἶναι μετ' αὐτῶν, ἔστω καὶ ἂν τὴν κερδίσουν μετὰ θυσίας πολλὰς καὶ ἐκχύσεως καὶ αὐτοῦ τοῦ αἵματος τῆς καρδίας των. Διὰ τὴν νικήσιν ὁ ἀγωνιζόμενος, καὶ κοπιῶν πνευματικῶς, καὶ νὰ ἐξαχθῇ εἰς ἀναψυχὴν πρέπει πρότερον νὰ «διέλθῃ διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος» κατὰ τὸ Λαβιτικὸν λόγιον : «διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ ἐξηγάγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν».

«Ἐνεκέν σου θανατούμεθα βλην τὴν ἡμέραν» ἐλογίσθημεν ὡς πρόβαρα σφαγής.

Τί ἄλλο σημαίνουν οἱ θεῖοι λόγοι οὗτοι, εἰ μὴ «τὸ τῇ προαιρέσει μαρτύριον», ὅπερ ὑφίσταται καθημερινῶς ὁ ζῶν κατὰ Θεὸν καὶ ἀντιμετωπίζων μυρίους πειρασμοὺς ἐκ τε τῶν δαιμόνων, τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς ἰδίας φύσεως;

Ὁ ἀγὼν καὶ δὴ ὁ συνεχὴς καὶ πείσμων κατὰ τοῦ κακοῦ ἀγὼν σημαίνει νίκην.

Διὰ τοῦτο ὡς ἀγωνίζεται διγνηκῶς καὶ μετὰ σφοδροῦ ζήλου καὶ ἀκαταμαχητῆτος μαχητικότητος καὶ θυνάμειως πᾶς ὁστις ποθεῖ νὰ ἴδῃ ἐαυτὸν τελειούμενον ἐν Χριστῇ καὶ ἀναβαίνοντα ὑπερυψωθῶς τὰς θαυμάσιας τῆς πνευματικῆς ἐξυψώσεως καὶ τελειώσεως.

ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Ἡ Ἱερωσύνη εἶναι ὑπούργημα ἀμέτρητα ὕψηλόν. Ἔχει θεῖαν ἀρχήν, διακονεῖ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει εἶναι ἅγια.

Δὲν εἶναι ἀνθρώπινος θεσμός, μήτε καὶ ἔργον ἀγγέλων ἢ οὐρασιῶν της. Τὴν συνέστησεν ὁ Ἰδιος ὁ Παράκλητος. Προέρχεται λοιπὸν κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἡ ἐνέργεια Του κατὰ τὴν χειροτονίαν εἶναι ἀμεσος. Ἐκεῖ ὁ ἐπίσκοπος, ποὺ χειροτονεῖ δὲν εἶναι παρὰ ἀγωγός, τὸ ὄργανον τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. «Ἡ χεὶρ, ἐπικεῖται τοῦ ἀνδρός, τὸ δὲ πᾶν ὁ Θεὸς ἐργάζεται».

Ἡ Ἱερωσύνη διακονεῖ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ σωτήριον ἔργον της. Ἄν ἔλειπεν αὐτή, μὲ τὴν ὁποίαν τελοῦνται τὰ ἄλλα μυστήρια πῶς ἠδύνατο ν' ἀνταποκριθῇ ἐκείνη εἰς τὴν ἱεράν της ἀποστολήν; Ἡ ἀναγέννησις τῶν μελῶν της καὶ ἡ προκοπὴ τῶν εἰς τὴν νέαν ζωὴν θὰ ἦτο ἀδύνατος. Χωρὶς αὐτὴν «οὔτε λουτρὸν ἔχεις, οὔτε μυστηρίων μετέχεις, οὔτε εὐλογιῶν ἀπολαμβάνεις, οὐκ ἔρα Χριστιανός εἰ».

Ἀνεκτίμητος εἶναι ἡ ἀξία τῆς Ἐκκλησίας, τὸ τίμημά της. Ἀφοῦ τιμὴ της δὲν εἶναι οὔτε χρυσός, οὔτε ἄργυρος, ἀλλὰ τὸ ἴδιον τὸ πανάγιον αἷμα τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι λοιπὸν φυσικὸν νὰ τὴν περιβάλλῃ μὲ ἀπειρον ἀγάπην καὶ στοργήν, ποὺ ἐκδηλώνεται ἀφθόνως μέσα εἰς τοὺς λόγους Του. Ἰδιαιτέρως ὁμως τὸ πρᾶγμα παρουσιάζεται πολὺ παραστατικῶς εἰς τὸν δραματικὸν διάλογον τοῦ Κυρίου μὲ τὸν κορυφαῖον ἀπόστολον :

— «Σίμων Ἰωάνᾳ ἀγαπᾷς με πλεῖον τούτων; Ποίμεινε τὰ πρόβατά μου». Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἐκφράζεται ὅλη ἡ στοργικὴ ἀγάπη τοῦ Κυρίου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ ἀνήσυχος φροντίς τοῦ Καλοῦ Ποιμένου νὰ ἐμπιστευθῇ τὰ ἀγαπημένα του πρόβατα, τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς ἓνα, ποὺ ἀληθινὰ τὸν ἀγαπᾷ. Οὕτω ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη τοῦ Κυρίου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐξηγγεῖ θαυμασιῶς τὴν ἐπιμονὴν τοῦ νὰ ἀναζήτησιν τρεῖς φορές τὴν κωπὴ πληγὴν τοῦ Πέτρου. Καὶ ἄλλου πάλιν πιστὸν καὶ φρόνιμον θέλει ὁ Κύριος τὸν δούλον ποὺ καλεῖ εἰς τὴν διακονίαν του. Διακονία θεθαίως ἐδῶ εἶναι ἡ Ἱερωσύνη. Ἡ ἐπιμονὴ ὁμως εἰς τὴν ἐξεύρεσιν δούλου πιστοῦ καὶ φρονίμου δεικνύει «τὸ σπᾶνιον τοῦ πράγματος καὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης τὸ μέγεθος». Ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὰ ἱερά μυστήρια ἡ προσευχὴ καὶ ἡ ἐξουσία «τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν ἁμαρτίας», τῶν ὁποίων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἱεροῦ της σκοποῦ κάμνει χρῆσιν ἡ Ἱερωσύνη, εἶναι ἅγια καὶ φέρουν εἰς τοὺς πιστοὺς κέρδος αἰώνιον. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ φάρμακον οὐράνιον — «οὐκ ἱατρῶν χεῖρες, ἀλλὰ προφητῶν κατεσκευάσαν γλῶτται» — εἶναι ἀλάθητον, μὲ ἀποτελέσματα μόνιμα. Τὰ φάρμακα τῶν ἱατρῶν μὲ τὸν καιρὸν χάνουν τὴν φροστικότητά των, ὅπως τὴν σφριγηλότητα τὰ γεροντικά σώματα. Τὸ θεῖον ὁμως φάρμακον, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ποτέ. Ὅσος καιρὸς καὶ ἂν περάσῃ διατηρεῖ τὴν δυνάμιν του ἀκεραίαν. Ἀπόδειξις; Ἡ ζωὴ τῆς Γραφῆς συνεχίζεται ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Μωυσέως ἕως τὴν σήμερον. Καὶ ὁμως! Ἡ δυνάμις της εἶναι ἡ ἴδια. Κανένα ψυχικὸν νόσημα δὲν ἠμπούρεσε νὰ τὴν νικήσῃ. Ἀπολύτως κανένα. Ἀποτελεσματικώτερα καὶ ταχύτερα ἀκόμη θεραπεύει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τὰ

πάθη τῆς ψυχῆς, παρ' ὅτι θερμὸν ὕδωρ, τὸ πρῆξιμον τῆς σαρκός.

Ἅγια εἶναι θεθαίως καὶ τὰ μυστήρια, ποὺ χρησιμοποιεῖ ἡ Ἱερωσύνη, ἀλλὰ καὶ ἀπαραίτητα διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν Χριστιανῶν. Πῶς ἂν τις τούτων ἔκτος τοῦ τῆς γέννησις ἐκφυγεῖν δυνήσεται πῦρ, ἢ τῶν ἐπικειμένων σφεδράνων τυχεῖν;».

Πρῶτον τὸ ἅγιον βάπτισμα εἶναι ἡ γέφυρα ποὺ φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ βασίλειον τῆς χάριτος. Κατὰ τὰ Κυριακὰ λόγια «ἐὰν μὴ τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Χωρὶς αὐτὸ θὰ ἦτο τελείως ἀκατόρθωτος ἡ ἀναγέννησις τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ προσευχὴ πάλιν, ἔπλον ἀήτητον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Χριστιανοῦ, ἀσυχρίτως ἰσχυρότερον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἱερέως, εἶναι προχειρότατον καὶ ἀπολύτως ἀπαραίτητον μέσον τῆς Ἱερωσύνης. Ἀδιαλείπτως ἀναβαίνει ἡ προσευχὴ τοῦ διακόνου τῆς Ἱερωσύνης διὰ τὴν προκοπὴν τοῦ ποιμνίου τοῦ ἕως τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ. Καὶ οὕτω, ἀφοῦ μὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν προσευχὴν τοῦ ἱερέως ἐπιστρέφει ὁ παραπλανημένος, τότε ἐρχεται ἡ σειρὰ τοῦ μυστηρίου τῆς συγγνώμης.

Εἶναι ἡ ἐξουσία «τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν ἁμαρτίας», ποὺ παρεχώρησεν ὁ Κύριος εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐκληροδότησεν εἰς τὴν Ἱερωσύνην. «Ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας ἀφένται αὐτοῖς· ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται». Τέλος ἡ θεία εὐχαριστία, ἡ ἀναίμακτος θυσία, ἀπακλειστικὸν ἔργον τοῦ ἱερέως, κατὰ τὸ ὕψος καὶ τὰς διαστάσεις, ποὺ παρέχει εἰς τοὺς πιστοὺς, δὲν συγκρίνεται μὲ καμμίαν ἄλλην θυσίαν, ἀφοῦ θύμα της ἔχει τὸν ἴδιον τὸν Θεὸν ποὺ καθαρίζει καὶ ἀγιάζει μὲ τὸ Πανάγιον Αἷμά Του τοὺς πιστοὺς. Μὲ τὴν κοινωνίαν δέχονται οἱ χριστιανοί, «περιπτύσσονται», «περιβάλλονται», τὸν ἴδιον τὸν Κύριον τῆς δόξης. Καὶ ἡ διαρκὴς ζωντανὴ παρουσία Του τοὺς διατηρεῖ σταθεροὺς καὶ ἀκλονήτους εἰς τὴν πίστιν καὶ προάγει αὐτοὺς εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν, τοὺς χαρίζει τὴν σωτηρίαν.

Οὕτω ἡ θεία εὐχαριστία τοποθετεῖται εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος τῶν ἁγίων μέσων τῆς Ἱερωσύνης. Συμφώνως μὲ αὐτὰ λοιπὸν ἡ Ἱερωσύνη, κατὰ τὸν Ἱ. Χρυσόστομον, εἶναι ἀδιαφιλονίκητος τὸ ὑψηλότερον λειτουργημα ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἀρχαιρεσίαι

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Μάρκου - Δράμιας ἐξελέγη τὸ νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐκ τῶν κάτωθι :

- 1) Καραγιαννίδης Χαράλαμπος, Πρόεδρος.
- 2) Λαζαρίδης Στυλιανός.
- 3) Ἡλιάδης Δημήτριος.
- 4) Παπανικολαΐδης Ἰωάν.
- 5) Τσιγκοτζίδης Χαράλ.
- 6) Χαρατσίδης Νικήφ.
- 7) Καραγιαννίδης Ἰωάν.

Συγχαίροντες τοὺς ἀνωτέρω εὐχόμεθα αὐτοῖς τὸν ἄνωθεν φωτισμὸν καὶ καλὴν πρόοδον εἰς τὰ πνευματικὰ πρὸς δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κηρύσσεται Θεὸς ἐν τῇ Κ.Δ.

Μέρος 18ον

Ἄλλ' ἐν τῇ Κ.Δ. οὐ μόνον διακρίνεται τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὡς πρόσωπον καὶ δὲν συγχέεται μετὰ τὴν ἐννοίαν τῆς ἀπλῆς δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ κηρύσσεται Θεός. Θὰ περιορισθῶμεν νὰ φέρομεν ὡς ἀπόδειξιν τῆς Θεότητος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὸ Πράξ. ε'. 3, 4, ὅπου ὁ Πέτρος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἀνανίαν τὸν ἄνδρα τῆς Σαμφείρας λέγει: «Ἀνανία, διατί ἐπλήρωσεν ὁ σατανᾶς τὴν καρδίαν σου ψεύσασθαι σε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ νοσφίσασθαι ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ χωρίου;... οὐκ ἐψεύσω ἄνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ». Θεὸν ἀποκαλεῖ ὁ Ἀπόστολος τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, πρὸς τὸ ὅποτον εἶχε ψευσθῇ ὁ Ἀνανίας.

Τὴν Θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διακηρύττουσιν, ὅπου ἐν τῇ Γραφῇ ἀναφέρεται ὁμοτίμως μετὰ τῶν δύο ἄλλων προσώπων ὡς «ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν» (Παῦλος) καὶ εἰς τὸ «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Ματθ. κη' 19).

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ

Τὴν διδασκαλίαν αὐτὴν παρέλαβεν ἡ Ἐκκλησία μετὰ τὴν πίστιν εἰς τὴν Θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς ἰδίας ὑποστάσεως ἐν τῇ οὐσίᾳ τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Οἱ Ἀποστολικοὶ Πατέρες πάντες εἶναι μάρτυρες τῆς διδασκαλίας ταύτης. Εἰς πάντα τὰ συγγράμματα ἀναφέρεται παραλλήλως πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ τὸν Θεὸν Λόγον καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Οὕτως εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ Σμύρνης ἐπισκόπου Πολυκάρπου λέγεται τὰ ἑξῆς: «Ἐρρωσθαι ὑμᾶς εὐχόμεθα, ἀδελφοί, στοιχοῦντας τῷ κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον λόγῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετ' οὗ δέξα τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ τῶν ἁγίων ἔκλεκτων» (22,1).

Εἰς δὲ τὴν Ἀγν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν τοῦ Ρώμης ἐπισκόπου Κλήμεντος μαθητοῦ καὶ συνεργοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγεται: «τὸ σκήπτρον τῆς μεγαλοσύνης τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, οὐκ ἦλθεν ἐν κόμπῳ ἀλαζονείας οὐδὲ υπερηφανείας καίπερ δυνάμενος, ἀλλὰ ταπεινοφρονῶν καθὼς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον περὶ αὐτοῦ ἐλάλησεν» (16).

Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ ἄμεσοι διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων συμφωνοῦν εἰς τὴν περὶ Θεότητος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διδασκαλίαν, εἶναι ἀπόδειξις μεγάλου παραλογισμοῦ τῶν χιλιαστῶν νὰ νομίζουν, ὅτι μετὰ 19 αἰῶνας αὐτοὶ εἶναι εἰς θέσιν νὰ εἶναι ἀνθεντικοὶ ἐρμηνευταὶ τῶν Γραφῶν, ἔχοντες ἀντικρυς ἀντιθέτους ἐρμηνείας ἐπὶ τῶν θεμελιωδῶν ἀληθειῶν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως.

Ἀφοῦ μάλιστα ἡ Ἐκκλησία ἐν Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ἀνθεντικῶς ἐδογματίσεν εἰς τὴν Βαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον (381), ἀνεθεμάτισεν τὸν πνευματομάχον Μα-

κεδόνιον, ὁ ὅποιος ἐφαρμόζων τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἀρειανῶν περὶ τοῦ Λόγου ὡς κτίσματος, ἐδίδασκεν, ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι κτίσμα.

Ὁ Μακεδόνιος ἀπὸ τοῦ 349 ἦτο Πατριάρχης Κων) πόλεως ἔχων ἐπικοινωνίαν μετὰ τοὺς Ἀρειανούς, οἱ ὁποῖοι εἶχον καταλήξει νὰ διδάσκουν καὶ αὐτοὶ ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι κτίσμα.

Ἡ Βα Οἰκουμενικὴ Σύνοδος συελθούσα ἐν Κων) πόλει τῷ 381 ἐπὶ Θεοδοσίῳ τοῦ Μεγάλου διαδεχθέντος τοὺς Ἀρειανούς αυτοκράτορας, ἀφώρισε καὶ τοὺς Ἀρειανούς διὰ τὴν περὶ τοῦ Λόγου ὡς κτίσματος διδασκαλίαν των καὶ τοὺς Μακεδονιανούς διὰ τὴν περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς κτίσματος διδασκαλίαν των. Προσέθεσε δὲ εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως περὶ μὲν τοῦ Υἱοῦ τὴν φράσιν «ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ», εἰς δὲ τὸ περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἄρθρον τὸ «Κύριον» διὰ νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι Θεός.

Ἄλλ' οἱ σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν δὲν ἀποδέχονται διδασκαλίαν, αἱ ὁποῖαι ἐπιστεύθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ πάντων, πανταχοῦ καὶ πάντοτε, ἀλλὰ ἐκείνας, τὰς ὁποίας οἱ αἵρετικοὶ ἐδίδασαν μετὰ περιωρισμένον ἀριθμὸν ὁπαδῶν καὶ εἰς περιωρισμένον χρόνον καὶ χρόνον καὶ κατέληξαν εἰς τὴν θλάσφημον ὁμολογίαν, ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα οὐ μόνον δὲν εἶναι ἕκαστος ἴδια πρόσωπα ἐν Ἁγίᾳ Τριάδι τῇ μιᾷ Θεότητι, ἀσυγχύτως καὶ ἀδιαιρέτως ἡνωμένα μετὰ τοῦ Πατρὸς, ἀλλὰ ἀπλᾶς δυνάμεις τοῦ Ἰεχωῦᾶ. Ἰδοὺ διατὶ εἶναι ἀποκεκαμμένοι ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἀφωρισμένοι ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, μὴ ἔχοντες τὸ δικαίωμα νὰ φέρωσι τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ. Διὰ τοῦτο καλῶς ἐπραξαν νὰ ὀνομάζων ἑαυτοὺς μάρτυρας τοῦ Ἰεχωῦᾶ, μελετώντες τὰς Γραφὰς μετὰ τὸ πνεῦμα τοῦ πείσματος πρὸς διαστροφήν τῶν Γραφῶν.

Ἀμαρτάνοντες οὗτοι κατὰ τοῦ θεμελιώδους δόγματος τοῦ τρισυποστάτου τῆς Θεότητος εἶναι τελείως ἀποκεκλεισμένοι τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὅσονδήποτε καὶ ἂν κοπιᾷσιν διὰ νὰ μαρτυροῦν διὰ τὸν Ἰεχωῦᾶ των.

Ὁ Ἐπάρατος Χιλιασμός

Κατ' ἐπισήμους καὶ θετικὰς πληροφορίας, ὁ Διεθνὴς Σύλλογος τῶν Χιλιαστῶν ὑπέβαλε προσφάτως εἰς τὰς ἀρμοδίας πρὸς τοῦτο Ἑλληνικὰς Ὑπηρεσίας αἰτησιν, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ κυκλοφορία τῶν διαφόρων ἐκδόσεων τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωῦᾶ.

Ἡ Ἑθνικὴ Κυβέρνησις, ἥτις ρυθμίζει τὰ πάντα συμφώνως πρὸς τὸ Ἑθνικὸν συμφέρον καὶ ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας πιστεύομεν, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐγκρίνῃ τοιαύτην αἴτησιν.

Εἰς πάντα εἶναι γνωστὴ ἡ ἀνθεθνικὴ, ἀντιχριστιανικὴ καὶ ὀλεθρὴ ὁργάνωσις τῶν Χιλιαστῶν, — ἡ ὁποία κάθε ἄλλο παρὰ θρησκευτικὴ εἶναι, — καὶ ἐπιδιώκει δυστυχῶς τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ τὴν ἐκρίζωσιν παντὸς ὁτι ἀποπνέει τὸ ἄρωμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τηλεγραφήματα πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν

Πρόεδρον Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Παπαδόπουλον.

Ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐπετείῳ τῆς Ἐθνοσωτηρίου Ἐπαναστάσεως τῆς 21 Ἀπριλίου 1967, συγχαίρομεν ὑμᾶς θερμῶς διὰ συνετὴν διακυβέρνησιν χώρας καὶ ἀναγέννησιν αὐτῆς ἐν τῇ Πολιτείᾳ καὶ Ἐκκλησίᾳ.

Ὁ Ἀναστάς Θεὸς δι' ὑμῶν ἀναστήσας φιλάτην ἡμῶν Πατρίδα δὴν ὁμῖν ὄγειαν, μακροήμερευσιν καὶ ἰσχυρὸν πρὸς ὁλοκλήρωσιν τῶν ὁνείρων, πόθων καὶ εὐγενῶν ἐπιδιώξεων τῆς φυλῆς.

+ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Αὐξέντιος

20 Ἀπριλίου 1968

Ἀθήναι, τῇ 16/4/1968

Π ρ ὶ ς

Τὸν Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κ.κ. Γ. Παπαδόπουλον.

Ἐξοχώτατε,

Συγχαίρομεν ὑμᾶς διὰ τὴν ἐκρίξωσιν τοῦ καρκινώματος τοῦ κομμουνισμοῦ. Συγχαίρομεν ὑμᾶς διὰ τὰς μεγάλας καὶ ἱστορικὰς ὑμῶν ἀποφάσεις πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εὐχόμενοι ἐγκαρδίως, ὅπως ἡ Νίκη στεφανώσῃ πάντοτε τὰ ἐνδοξα καὶ τετιμμημένα Ἑλληνικά Ὅπλα καὶ πᾶσαν Ἐθνικὴν ὑμῶν προσπάθειαν.

Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως ἐκρίξωσθε καὶ τὸν καρκίνον τοῦ σχίσματος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Πατρίου ἑορτολογίου, ὅπερ ἐσεβάσθησαν Ἅγιοι καὶ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ μυριάδες Ἁγίων Πατέρων μαρτύρων, δούλων, καὶ ὁμολογητῶν. Ἡ ἐνότης καὶ ἡ ἀναγέννησις τῆς Ἐκκλησίας ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃ ὡς ἀμεσον ἀποτέλεσμα τὴν ἐνότητα καὶ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Πιστεύσατε ἀκραδάντως, ὅτι μόνον ἡ Ἀγιωτάτη ἡμῶν Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον καὶ τὴν Σκέπην τῆς Αἰωνίας καὶ Μεγάλης Ἑλλάδος!

Τὸ λοιπὸν κ. Πρόεδρε, δοξάσατε τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἵνα δοξασθῇ ἡ Ἑλλάς καὶ ἔστε μακάριος εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ πᾶσα παράδοσις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν.

Τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσιν ΧΡΙΣΤΟΣ, ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ Ἀγαθῷ καὶ Ζωοποιῷ Αὐτοῦ Πνεύματι νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Ἐν ἀγάπῃ ΚΥΡΙΟΥ

Ἀπόστολος Χρ. Συροκόπουλος

Ὁδοντίατρος

Ἀθήναι — Ἀλκιβιάδου 91

Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κ.κ. Γ. Παπαδόπουλον

Ἐξοχώτατε

Ἐνώστατε τὸν περιούσιον καὶ ἐκλεκτὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, τὸν νέον Ἰσραὴλ θερησκευτικῶς διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Ὁρθοδόξου ἑορτολογίου ἐν τῇ θεῇ λατρείᾳ κατὰ τὰς ἐπιταγὰς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων καὶ τὴν δισχιλιετὴ παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα τιμηθῇτε καὶ δοξασθῇτε ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁ Μέγας Κων) τίνος. Τοῦτο ἀπάντων τῶν λαμπρῶν καὶ θαυμαστῶν ἐπιτευγμάτων ὑμῶν ἀνώτερον καὶ τιμώτερον.

Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

+ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

+ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

+ ΔΙΑΥΛΕΙΑΣ ΑΚΑΚΙΟΣ

+ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΠΕΡΙΟΝΤΙΟΣ

+ ΑΣΤΟΡΙΑΣ ΠΕΤΡΙΟΣ

ΣΗΜ. : Παρόμοια τηλεγραφήματα ἐστάλησαν πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν κ.κ. Γ. Παπαδόπουλον ὑπὸ ὅλα τὰ παρορτήματα καὶ τὰς ἐνορίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

17 Ἀπριλίου 1968

Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν

κ.κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον

Ἀ θ ῆ ν α ς

Ἐξοχώτατε,

Ἐπὶ ἀναληφθέντος ὑφ' ὑμῶν μεγίστου ἑθνοσωτηρίου ἔργου καὶ ἐπίδειχθέντος ἐνδιαφέροντος ἀφορῶντος τὴν Χριστιανικὴν ἀνάστασιν ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡμέτερον Παρ)μα Κορίνθου θερμότητα συγχαίρει ὑμᾶς καὶ ἐκφράζον τὴν παράκλησιν τῶν ὑφ' ἡμᾶς Παραρτημάτων, Λουτρακίου, Εὐλοκάστρου, Νεμέας, Ζευγολατιοῦ, παρακαλεῖ θερμῶς ὑμᾶς ὅπως συμπληρώσῃτε τὸ ἀναληφθὲν θεάρεστον ἔργον καὶ προβῇτε εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Πατρίου ἑορτολογίου ἐνοῦντες τὴν διηρημένῃν ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐντολὴ Διοικητικοῦ Συμβουλίου παρορτήματος Κορίνθου

Ὁ Πρόεδρος

Ν. Μπαλάσκας

Κόρινθος 17 Ἀπριλίου 1968

Ἀνακοίνωσις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ὅτι ὁ Ἀρχιμ. Ὁνησιφόρος Κεκάκης δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἡμέτερον Ἱερὸν κληρὸν.

Καὶ τοῦτο πρὸς παύσιν τοῦ σκανδαλισμοῦ τῶν πιστῶν,